

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, v právní věci

žalobce: C. E. s.r.o.,

proti

žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2017, č. j. KrÚ 65831/2017/ODSH/13,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městskému úřadu Hlinsko (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2017, č. j. Hl 60041/2017/ODP a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno. Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně se přitom žalobce dopustil spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“) pro porušení ust. § 10 odst. 3

uvedeného zákona, když jako provozovatel vozidla registrační značky XXX XXXX nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených tímto zákonem, neboť dne 13. 10. 2016 v 20:14 hod. na silnici I/34, v obci Hlinsko, místní část Chlum 37 nezjištěný řidič uvedeného vozidla nerespektoval a porušoval ust. § 18 odst. 4 silničního zákona, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, byla mu totiž naměřena okamžitá rychlost 86 km/h (po odečtu stanovené tolerance), přičemž přestupkové jednání nezjištěného řidiče bylo zjištěno a zadokumentováno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy. Uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Žalobce tudíž spáchal správní delikt provozovatele vozidla podle právní úpravy platné a účinné do 30. 6. 2017 právně kvalifikovaný podle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona, za což mu byla udělena pokuta ve výši 2 500 Kč podle ust. § 125f odst. 3 silničního zákona v rozmezí pokuty ukládané za jednání naplňující znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Rozmezí pokuty je stanoveno v ust. § 125c odst. 5 písm. f silničního zákona od 2500 Kč do 5 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost náhrady nákladů řízení na základě ust. § 79 odst. 5 správního řádu ve výši 1 000 Kč, přičemž obě uložené povinnosti byly splatné ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
3. Žalobce namítá, že nebyly splněny předpoklady pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona, a to z toho důvodu, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu ust. § 125 odst. 5 silničního zákona. Žalobce odkázal na ustálenou soudní judikaturu, a to na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 301/2016, ve věci sp. zn. 8 As 110/2015, přičemž tvrdil, že veškeré úsilí správního orgánu I. stupně, které považuje v této věci za nedostatečné, spočívalo v zaslání jediné výzvy řidiči k podání vysvětlení a současně tato výzva byla doručena formou fikce doručení. Následně správní orgán I. stupně za žalobce bez jakýchkoliv náznaků další snahy věc odložil a zahájil řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla. Takový postup žalobce odmítá a rovněž se odkazuje na odbornou literaturu, která dle něj dovodila, že správní delikt provozovatele vozidla lze projednat teprve tehdy, když přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil správní orgán skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě řidiče /Zákon o silničním provozu. Komentář. BUŠTA Pavel, KNĚŽÍNEK Jan. Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2016/. Žalobce proto výklad správního orgánu I. stupně, který byl akceptován žalovaným, označil za ryze formální a nedostatečný, neboť dle něj nebyly využity veškeré prostředky k zajištění účelu a průběhu řízení. Žalovaný přitom uvedenou odvolací námitku žalobce ignoroval v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a proto žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Žalobce tvrdí, že veškeré úvahy o tom, zda byly naplněny nezbytné kroky ke zjištění řidiče, ve správních rozhodnutích chybí. Vysvětlení žalovaného ve vztahu k tomu, že vhození písemnosti do poštovní schránky adresáta není podmínkou

fikce doručení, žalobce považoval za nadbytečné, neboť toto nikdy nespороval, byť by takový postup považoval v rámci dobré správy za vhodný.

4. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl důvodnost žaloby a setrval na zjištěném skutkovém stavu a na jeho právním posouzení tak, jak jej prezentoval v žalovaném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím orgánu I. stupně. Žalovaný nad rámec odůvodnění svého rozhodnutí ještě doplnil, že mu je z úřední činnosti známo, že uvedená doručovací adresa údajného řidiče, tj. X, X, byla u téhož správního orgánu I. stupně užita i v případě jiného správního deliktu (sp. zn. S-OD/RAD/241/2017-10), kdy byl provozovatelem vozidla rovněž řidič slovenské národnosti s výše uvedenou doručovací adresou. Správní orgán I. stupně přitom podle sdělení starosty obce Ing. M. K. zjistil, že uvedené osoby nemají na území obce trvalé bydliště a dále, že se zde nezdržují, neboť tato adresa patří zemědělské usedlosti v centru obce a slouží podnikatelské činnosti. V daném objektu se nachází pouze kancelář a objekt nedisponuje žádnou ubytovací kapacitou. Žalovaný ke svému vyjádření k žalobě předložil písemnosti zaslané, respektive vyžádané od starosty obce Knyk k uvedené doručovací adrese a k údajné osobě řidiče P. G., který se zde měl zdržovat. Žalovaný nenavrhl provedení důkazů těmito listinami. Dále žalovaný zdůraznil, že v daném případě nebylo na místě ukládat označené osobě řidiče pořádkovou pokutu ve smyslu ust. § 60 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť nenastaly předpoklady v tomto ustanovení uvedené. Žalovaný odkázal na rozsudek nadepsaného krajského soudu č. j. 52 A 51/2016-83, potvrzený Nejvyšším správním soudem č.j. 6 As 24/2017-31 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).
6. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Žalobce po vyjádření žalovaného podal repliku, kdy uvedl, že P. G. a rovněž jeho syn shodného jména a příjmení přebývají na pozemcích žalobce ve svém karavanu, zatímco starosta obce k této věci stěží může poskytnout přesné informace, protože v areálu, kde žalobce podniká, za dobu jeho působení nikdy nebyl. Dále namítal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 24/2017-31 na danou věc nedopadá, neboť v odkazované věci se jednalo o zjevně fiktivního řidiče. Žalobce stojí na svém názoru, že ve věci bylo možné realizovat pořádkovou pokutu, případně jiné pořádkové opatření, tedy předvedení, aby tak bylo dosaženo účelu řízení o přestupku.
8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž rozhodl ve věci bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť oba účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas a současně nenavrhli provedení dokazování. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 125f odst. 4 téhož zákona pak obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a za a) ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti

určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. V ust. § 125f odst. 5 téhož zákona je stanoveno, že provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

10. V dané věci je přitom předmětem sporu stěžejní otázka, zda obecní úřad obce s rozšířenou působností, tedy správní orgán I. stupně, učinil v dané věci nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku před tím, než věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona. Krajský soud posoudil tuto otázku dle obsahu správního spisu, ze kterého vyplynuly následující rozhodné okolnosti. Dne 17. 10. 2016 obdržel správní orgán I. stupně oznámení podezření ze spáchání přestupku, kdy bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zjištěno, že dne 13. 10. 2016 ve 20:14 hod. na pozemní komunikaci, silnice I/34, Chlum 37, v obci Hlinsko, blíže nestanovený řidič registrační značky vozidla XXX XXXX překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více jak 20 km/h, kde byla stanovena maximální dovolená rychlost 50 km/h. Uvedenému vozidlu byla naměřena okamžitá rychlost ve výši 86 km/h, po odečtu tolerance 3 km/h, přičemž toto bylo zadokumentováno silničním radarovým rychloměrem R 10/16/0300. Podle registru silničních vozidel je provozovatelem vozidla uvedené registrační značky společnost C. E. s.r.o., tedy žalobce. Přestupek je prokázán záznamem o přestupku z uvedeného radaru, který obsahuje fotografii s uvedením okamžité rychlosti a detailu registrační značky vozidla, dále ověřovacím listem silničního radarového rychloměru RAMER 10 T, výrobní číslo 16/0300, když platnost ověření byla stanovena do 16. 8. 2017, a rovněž osvědčením č. 2953/16 ze dne 25. 8. 2016, podle kterého strážník Městské policie Hlinsko J. Č. absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů typu RAMER 10 ukončenou závěrečnou zkouškou ze dne 25. 8. 2016. Dle záznamu o přestupku zařízení nastavil právě strážník J. Č. Ve správním spise je založeno stanovisko ve věci určení míst pro měření rychlosti vozidel Městskou policií Hlinsko ze dne 23. 3. 2016 vydané Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje, podle kterého patří mezi určené úseky pro měření rychlosti silnice I/34, Chlum od č.p. 72 k č.p. 132.
11. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu k uhrazení určené částky podle ust. § 125h odst. 1 silničního zákona, v níž ho poučil o tom, že má buď uhradit peněžitou částku ve výši 2 500 Kč, nebo v uvedené lhůtě písemně oznámit správnímu orgánu osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila provozované vozidlo. Současně byl žalobce poučen o tom, že v opačném případě bude pokračovat šetření přestupku a pokud správní orgán učiní nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele a nastanou-li podmínky podle § 125f odst. 4 písm. a), b) silničního zákona, pak zahájí řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla pro správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona. Současně byl žalobce upozorněn na to, že v takovém případě již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče a dále na to, že odpovědnosti za správní delikt se lze zprostit pouze uplatněním liberačních důvodů podle ust. § 125f odst. 5

silničního zákona. Dále byl žalobce poučen o tom, že za uvedený správní delikt může být uložena pokuta podle ust. § 125f odst. 5 silničního zákona.

12. Žalobce jako provozovatel sdělil správnímu orgánu jméno údajného řidiče P. G. Dle žalobce se jedná o občana Slovenské republiky s adresou trvalého pobytu X a s adresou pro doručování X. Toto podání žalobce učiněné na tiskopise správního orgánu bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 31. 1. 2016. Právě na tomto tiskopise je pak uveden záznam oprávněné úřední osoby o provedení lustrace osoby P. G. v centrálním registru obyvatel České republiky s tím výsledkem, že osoba se v registru nenachází. Dále je v záznamu uvedeno, že podle sdělení starosty obce Knyk tomuto není známo, že by se na uvedené adrese zdržovala nějaká cizí osoba a dále, že starosta je přitom s děním v obci obeznámen, má o něm přehled. Následně správní orgán I. stupně vydal výzvu k podání vysvětlení adresovanou P. G., a tuto zaslal jednak na doručovací adresu X a dále na adresu X, Slovenská republika. Pokud se jednalo o doručení této výzvy na doručovací adresu X, tak dle údajů na doručence vrácené zásilky byl adresát k vyzvednutí zásilky vyzván a současně mu bylo zanecháno poučení o tom, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 4. 11. 2016. Na této doručence je uveden pokyn „nevhazovat do schránky.“ Odběrní lhůta skončila dne 14. 11. 2016, přičemž dle razítka poštovního doručovatele na rubové straně obálky je uvedeno „nezastižen – oznámeno.“ Tedy je zjevné, že správní orgán I. stupně se na doručovací adresu uvedenou žalobcem pokusil doručovat, avšak nedošlo k faktickému převzetí, respektive k vyzvednutí uložené zásilky na poštovním úřadě. Pokud šlo o výzvu k podání vysvětlení doručovanou na Slovensko, pak tato zásilka se vrátila dne 28. 11. 2016 jako nedoručitelná s tím, že uvedená osoba je neznámá. Tedy ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně učinil celkem dva pokusy o doručení výzvy k podání vysvětlení označené osoby žalobcem, a to jak na doručovací adresu, tak na adresu údajného pobytu, ovšem ani jedna z těchto zásilek se fakticky do dispozice označené osoby nedostala. Následně dne 16. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci, když podle odůvodnění se správnímu orgánu nepodařilo zjistit do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a proto byla věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) odložena. Správní orgán I. stupně dne 16. 3. 2017 vydal příkaz o uložení pokuty provozovateli vozidla, který se dopustil správního deliktu, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a dále náhradu nákladů řízení, avšak žalobce napadl uvedený příkaz včasným odporem podaným dne 20. 3. 2017. Již v tomto příkaze přitom správní orgán I. stupně podrobně mimo jiné popsal to, jakým způsobem výzvu k podání vysvětlení označené osobě řidiče doručoval a rovněž to, že tento postup vyhodnotil jako neúčelný. Dne 17. 7. 2017 bylo žalobci doručeno vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, když zde bylo výslovně uvedeno, že dne 2. 8. 2017 v 9:00 hod. v budově Městského úřadu Hlinsko se bude konat provádění dokazování mimo ústní jednání. Dále byla žalobci stanovena lhůta 5 dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí s tím, že po uplynutí této lhůty bude ve věci rozhodnuto. Dne 2. 8. 2017 bylo v čase od 9:05 hod. provedeno dokazování listinami, které jsou obsahem správního spisu. K tomuto dokazování se žalobce nedostavil. V úředním záznamu o provedení dokazování jsou uvedeny veškeré listiny, kterými bylo dokazování provedeno, a to zejména oznámení podezření ze spáchání přestupku, dále ověřovací list silničního radarového rychloměru, kopie osvědčení strážníka městské policie, výzva

k uhrazení určené částky, podání žalobce ze dne 25. 1. 2016, na němž je právě uveden úřední záznam o sdělení starosty obce X, druhopis výzev k podání vysvětlení a příslušné vrácené nedoručené zásilky, záznam o odložení věci usnesením, stanovisko odboru dopravní policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje o úsecích, v nichž může Městská policie v Hlinsku provádět měření rychlosti jízdy, výpis z centrálního registru vozidel České republiky k vozidlu registrační značky XXX XXXX, záznam o určení oprávněné osoby, druhopis příkazu, podání odporu, druhopis vyrozumění o provedení důkazní mimo ústní jednání.

13. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 25. 8. 2017 rozhodnutí č.j. Hl 60041/2017/ODP, kterým, jak je již uvedeno shora, podle kterého žalobce jako provozovatel vozidla spáchal tím, že nezajistil, aby uvedeného dne a času dodržel nezjištěný řidič vozidla platná ustanovení silničního zákona, v daném případě ust. § 18 odst. 4 uvedeného zákona, když překročil ve výše uvedeném místě a času nejvyšší dovolenou rychlost, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, tedy žalobce jako provozovatel vozidla porušil ust. § 10 odst. 3 silničního zákona, čímž spáchal správní delikt provozovatele vozidla; je zde rovněž uvedeno, že se jedná o přestupek provozovatele vozidla (ve smyslu nové právní úpravy platné a účinné od 1. 7. 2017).
14. S ohledem na to, že jak je již uvedeno, jedinou žalobní námitkou je tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně a následně žalovaný správní orgán neučinily veškeré nezbytné kroky, které měly vést ke zjištění pachatele, koncentroval se soud na zodpovězení právě této otázky, neboť ostatní okolnosti, žalobce nespороval a nad to má soud za jednoznačně prokázané spáchání tohoto přestupku obsahem správního spisu, a to právě oznámením přestupku, ověřovacím listem, proškolením strážníka a registrační kartou vozidla. Pokud jde o tzv. nezbytné kroky ve smyslu ust. § 125f odst. 4 silničního zákona, existuje k posouzení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ustálená judikatura, podle které je nutno vycházet zejména z koncepce správního deliktu provozovatele vozidla, který je až sekundárním postihem, přičemž primárně je vždy třeba vyvinout dostatečnou snahu k postižení přestupce jako pachatele protiprávního jednání. Takto vyznívá judikatura Nejvyššího správního soudu, lze přitom odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č.j. 1 As 18/2017-43: „[12] *Zákonodárce právní úpravu § 10 odst. 3 a 4 a § 125f – 125h zákona o silničním provozu stanovil posloupnost procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují uhrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím provozovateli vozidla prostor vyloučit dosud nezjištěného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popřípadě vyhnout se úhradě nákladů správního řízení nebo eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona). Výzvou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zákonodárce dává provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené částky, a to označením (do té chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jehož je povinen znát (§ 10 odst. 4 zákona o silničním provozu).*“

[13] *Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i pro rozhodnutí o odpovědnosti řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3*

zákona o silničnom provozu nebude vôbec zahájeno. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46 nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna, aby správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projednal správní delikt“ (dále také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č.j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č.j. 6 As 36/2016-29).“

15. Z citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu, který reprezentuje již setrvalou judikaturu, krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně, jestliže má k dispozici indicie o totožnosti osoby, která pravděpodobně mohla řídit vozidlo, pak je jeho povinností učinit kroky k ověření těchto indicií, a to zasláním výzvy k podání vysvětlení, což správní orgán I. stupně v dané věci prokazatelně učinil, když výzvu zaslal na obě žalobcem uvedené adresy osobě P. G. Ve vztahu k výzvě zasláné na Slovensko je zcela jednoznačné, že pro tamějšího držitele poštovní licence se jedná o osobu neznámou na uvedené adrese. Ve vztahu k výzvě doručované na doručovací adresu uvedenou žalobcem, je pak zjevné, že zásilka, jak již bylo uvedeno shora, se nedostala do faktické dispozice označené osoby. Přitom pouze v případě, že by tato osoba sama označila takovou adresu za svoji doručovací adresu podle § 19 odst. 4 správního řádu, bylo by možno hovořit o doručení tzv. fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu. K doručení fikcí pak lze obecně uvést, že fikce vychází vždy právě z té skutečnosti, že nedošlo ke skutečnému faktickému doručení zásilky adresátovi, ale jedná se pouze o právní konstrukci doručení. V dané věci však údajnou adresu pro doručování, na kterou se nepodařilo doručit, uvedl pouze žalobce, z jiného zdroje ji zjistit nelze. Tedy osobu P. G. nelze v dané věci považovat za osobu kontaktní na uvedené, ale ani na jiné adrese. Proto, jestliže správní orgán I. stupně uzavřel, že adresa uvedená žalobcem nevedla k reálné možnosti zjistit skutečného přestupce, jeho úvaha koresponduje se skutkovými okolnostmi založenými ve správním spise. To, že správní orgány vycházely z fikce doručení, není pro posouzení věci zásadní, ostatně žalobce takovou námitku, tedy že nešlo o fikci doručení, ani nevzněl. Závěr správního orgánu I. stupně o nekontaktnosti označené osoby je rovněž podpořen záznamem učiněným oprávněnou úřední osobou na vrácené výzvě určené žalobci, kde právě žalobce uvedl osobu P. G., když ve spodní části písemnosti je ručně zapsáno sdělení starosty obce X, podle kterého má tento přehled o dění v obci, avšak žádná osoba uvedeného jména se na uvedené doručovací adrese nezdržuje. Krajský soud si je vědom toho, že tato okolnost nebyla uvedena ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v rozhodnutí správního orgánu II. stupně, nicméně jedná se o okolnost, která je zjevná ze správního spisu a s kterou se mohl seznámit i žalobce, pokud by využil svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, případně se účastnil dokazování bez

jednání, o němž byl řádně vyrozuměn. Existence tohoto záznamu vyplývá i z vyjádření správního orgánu I. stupně pro žalovaného při postoupení odvolání nadřízenému správnímu orgánu. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že uvedený záznam pouze podtrhuje to, že v dané věci nebyla dána reálná možnost zjistit osobu přestupce a vést přestupkové řízení, což je prokázáno již nedoručitelností osobě P. G. na adresy označené žalobcem. Krajský soud proto uzavřel, že závěr správního orgánu I. stupně a zahájení řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zcela v souladu se zákonem a se zásadou hospodárnosti a s koncepcí správního deliktu, jehož účelem je právě to, aby určitá protiprávní jednání, u nichž nebyl zjištěn přestupce, nezůstaly zcela bez postihu. Žalobce přitom v řízení o správním deliktu neuplatnil žádný z liberačních důvodů uvedených v § 125f odst. 5 písm. a), b) silničního zákona.

16. Ke koncepci právní úpravy správního deliktu lze ještě odkázat na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č.j. 3 As 7/2014-21, podle kterého: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroj spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“* Dále krajský soud odkazuje na přiléhavý závěr Nejvyššího správního soudu zakotvený v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č.j. 6 As 36/2016-29: *„[42] Obecně platí, že je čistě na rozhodnutí provozovatele, komu své vozidlo svěří, a musí být rovněž připraven na případnou objektivní odpovědnost za jednání takové osoby, pakliže se tato osoba projednání přestupku vyhýbá.“* Tedy rovněž uvedeným právním názorem je podpořeno to, že není povinností správního orgánu, pokud indicie předložené žalobcem nevedou ke ztotožnění osoby řidiče, aby dále vyvíjel nepřiměřenou aktivitu za účelem zjišťování osoby, případně aby ukládal pořádkové pokuty či takovou osobu nechal předvést, jak se domnívá žalobce, neboť to by bylo proti smyslu a účelu právní úpravy, když naopak rychlosti a hospodárnosti řízení svědčí postup, který zvolil správní orgán I. stupně, tedy postup, kdy odložil věc přestupku a zahájil řízení ve věci správního deliktu. Provozovatel vozidla je totiž podle ust. § 10 odst. 3 silničního zákona povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Pakliže toto provozovatel vozidla není schopen zajistit a současně není schopen řádně a dohledatelným způsobem identifikovat osobu, které vozidlo svěril, tak musí být srozuměn s tím, že ponese objektivní odpovědnost za protiprávní jednání takové osoby.
17. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů uzavřel, že v dané věci správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když jednoznačně učinil veškeré nezbytné kroky, které vyžaduje zákonodárce ve smyslu ust. § 125f odst. 4 silničního zákona ke zjištění pachatele přestupku, avšak s ohledem na to, že tyto kroky ke zjištění pachatele přestupku nevedly, věc přestupku v souladu s ust. § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona odložil a zahájil řízení ve věci správního deliktu s žalobcem jako s provozovatelem vozidla. Krajský soud proto shledal žalobu zcela nedůvodnou a plně se ztotožnil s žalovaným rozhodnutím.

18. Jako *obiter dictum* soud uvádí, že rovněž z dalších podkladů, které předložil žalovaný až v průběhu soudního řízení a které se týkaly jiného správního deliktu patrně jiného provozovatele vozidla, vyplynulo, že podle sdělení starosty obce X se na doručovací adrese, kterou uvedl žalobce, nenachází a nenacházela osoba P. G., přičemž v této písemnosti uvedený starosta obce opětovně potvrdil, že s děním v obci je dostatečně obeznámen a dále, že uvedená adresa patří zemědělské usedlosti v centru obce, slouží pro podnikatelské účely, v objektu se nachází kancelář, sociální zařízení, chodba a v přilehlém objektu dílny a garáže a že objekt nedisponuje žádnou ubytovací kapacitou. Tato informace byla v písemné podobě poskytnuta správnímu orgánu I. stupně ve věci jiné spisové značky dne 10. 10. 2017, přičemž soud toto uvádí pouze pro dokreslení důvodnosti shora uvedeného závěru, aniž by na těchto písemnostech jakkoliv stavěl svoje odůvodnění rozsudku vydaného v této věci. Pro úplnost je třeba doplnit, že s ohledem na to, že žalovaný nenavrhл доказování těmito listinami a dále rovněž s ohledem na datum jejich vydání, tj. po vydání žalovaného rozhodnutí, těmito listinami nebylo доказování prováděno.
19. Vzhledem ke shora uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž žalovanému, který byl ve věci úspěšný, krajský soud nepřiznal náklady řízení, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. dubna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu